

[Lisbet Hindsgaul.]

mærker ved skolebespisning skal frafalde. Derfor er min kritik — og det mener jeg også, jeg har understreget — ikke så meget rettet mod den højtærede socialminister som mod hjemmene.

Jeg har på forskelligt sæt været skolebespisningens arbejde på nærmeste hold, og jeg beundrer tanken i dette arbejde, idet jeg ikke ønsker, at der skal være børn, der savner mad og drikke og alt det, et barn naturligt har krav på, men jeg har rejst kritik mod de hjem, for hvem jeg ikke mener, det er afgjort nødvendigt, at de benytter sig af lovens bogstav på den måde, som tilfældet er, fordi jeg tror, at baggrunden for denne udnyttelse og for den store tilgang til skolebespisningen alene er, at man derved sparer sit margarinemærke. Det er her, jeg sætter min kritik ind, og jeg sætter den videre ind imod dette, at det former sig så umådelig let for de allerfleste mennesker at afgive ansvaret for deres børns forplejning, opdragelse og udvikling; det gøres i en sådan grad, at jeg synes, det næsten grænser til, hvad der i hvert tilfælde er for meget.

Den højtærede socialminister understregede, at denne lovgivning jo særlig har betydning for storbyens mange skolesøgende børn, og det er jo rigtigt, men jeg tror bestemt, at provins- og landkommuner også i nogen grad har glæde — større eller mindre glæde — af lovens bogstav. Jeg har lige været i Viborg og har der talt med kommunalbestyrelsesmedlemmer fra et par lejre, som udtalte, at vedtagelsen af loven om skolebespisning ville betyde over 40 000 kr. for Viborgs kommunale budget, hvilket enkelte medlemmer var meget bekymrede over. Det er jo også mange penge for en by som Viborg, der ikke har mere end jeg tror 20 000—21 000 indbyggere, og man kan måske nævne adskillige andre byer, hvor forholdet er det samme. Dette berettiger, at vi alle — jeg tror i realiteten *vi alle* — er enige om, at vi naturligvis vil hjælpe, hvor hjælp er nødvendig, men også er klar over, at netop i disse tider, i disse år, hvor det er strengt at klare det økonomiske, er det nødvendigt, at vi tænker på bevillingerne og på de skattekrav, som tid efter anden stilles til befolkningen. Jeg har allerede givet udtryk for, at jeg synes, det er rimeligt, at disse penge tages fra den kommunale udligningsfond, og det fastholder jeg.

Jeg vil selvfølgelig på mit partis vegne deltage i udvalgsbehandlingen; jeg går ud fra, at vi når et resultat, således at dette

lovforslag kan få den hurtige behandling i det høje ting, som er påkrævet.

Anna Westergaard: Angående de „andre toner“, som skulle lyde nu i modsætning til forrige gang, vi havde denne sag til behandling, vil jeg gerne først sige, at for mit parti var hovedtonen og hovedargumentet dengang at slette skellet mellem børnene, der var ikke dengang forbundet nogen tanke om, at der samtidig skulle sættes et skel mellem hjemmene. Det diskuteredes, såvidt jeg ved, ikke her i salen.

Selvfølgelig under jeg alle børn, skolesøgende og ikke-skolesøgende, alt det, de kan få, men den måde, hele skolebespisningen har udviklet sig på i de enkelte skoler, fortæller adskilligt om denne sag. Visse oplysninger herom kan let fremskaffes, og de vil sikkert med udbytte kunne drøftes med den højtærede minister i det kommende udvalg. Jeg tror, at disse oplysninger vil give et vist begreb om den virkelige grund til den overordentlige stærke deltagelse lige nu.

Socialministeren (Strøm): Jeg må fastholde, at ved behandlingen af dette lovforslag sidste gang var det et almindeligt ønske, at vi i så stor udstrækning som muligt skulle forsøge at få en virkelig skolebespisning i større udstrækning, end tilfældet havde været hidtil. Og jeg må fastholde, at landstinget — og jeg synes i stor udstrækning samtlige partier — var interesseret i skolebespisning, så at børnene i hvert fald fik eet måltid mad om dagen af den karakter, her er tale om. Det er også rigtigt, at jeg netop på grundlag af den stemning, her var tilstede, indledte en forhandling med handelsministeren for at se, om det ikke var gørligt at få lidt fedtstof stillet til rådighed for skolebespisningen. Som jeg nævnte før, er rationeringen her i landet ikke så fuldkommen, der er jo dem, som kan få større rationer, der er dem, som ved hjemmeslagtning f. eks. er i stand til at få deres fedtstofbeholdninger forhøjet. Når faktisk alle er interesseret i skolebespisning, er der så ret meget at sige til, at man giver det margarinetilskud her er tale om? Jeg synes det ærlig talt ikke. Og når der i lovgivningen er mulighed for, at alle kommuner kan udnytte det, synes jeg ikke, man kan sige, at det ikke er en ret alle har.

Jeg mener heller ikke, som det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen, at der i småbyerne, i landkommunerne er særlige praktiske vanskeligheder at overvin-